

Sygn. akt IV KK 141/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego
od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 8 kwietnia 2011 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i - na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. - umarza postępowanie, a kosztami
postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z 8 kwietnia 2011 r., uznał S. M. za winnego
tego, że w dniu 15 września 2010 r. w P., kierując pojazdem ciężarowym, nie
zastosował się dwukrotnie do pionowego znaku drogowego B-18 „zakaz wjazdu

pojazdów o rzeczywistej masie całkowitej ponad 5 ton”, to jest wykroczeń z art. 92 § 1 k.w., i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu grzywnę w wysokości 150 zł. Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od przedstawionego wyroku złożył na korzyść obwinionego Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa – to jest art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 § 5 k.p.w. i art. 39 § 1 k.p.w., polegające na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich ważnych okoliczności dotyczących statusu drogi, do której oznakowania odnosi się wnioski o ukaranie, oraz ustalenia, czy usytuowania znaków drogowych dokonał uprawniony organ i zgodnie z obowiązującą procedurą – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ze względu na oczywistą zasadność zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.k.).

Rację miał skarżący, że sąd właściwy przeszedł do porządku nad wyjaśnieniami S. M., nie podejmując nawet próby sprawdzenia ich zgodności z prawdą, mimo utrzymywania przez obwinionego, że droga dojazdowa na działce o nr ewid. 3456/4 stanowi jego współwłasność i nie jest drogą gminną, a znak B- 18 został postawiony bezprawnie. Uszła uwagi sądu treść pisma Wójta Gminy P. z 28 marca 2011 r., w którym przedmiotową drogę nie określono jako gminną, a jedynie odnotowano, że jest we władaniu Skarbu Państwa – Starosty T. (k. 28). Warto w tym miejscu zauważyć, że Zarząd Województwa M. w uchwale z 13 października 2005 r. wcale nie zaliczył spornej drogi do kategorii dróg publicznych, ale tylko nadał jej nr – K 420106. Trafnie spostrzegł skarżący, że nieprzedłożenie do akt sprawy stosownej uchwały Rady Gminy P. o zaliczeniu tejże drogi do kategorii drogi gminnej było znamienne i powinno było wzbudzić uzasadnione wątpliwości sądu. Tak się niestety nie stało i kwestie o fundamentalnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy nie znalazły się w kręgu zainteresowania sądu, który zobligowany był podjąć odpowiednie działania w trybie art. 39 § 1 k.p.w. Sąd

właściwy odstąpił również od ustalenia, czy usytuowania znaków drogowych dokonał uprawniony organ i zgodnie z obowiązującą w tej mierze procedurą przewidzianą zarówno w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, jak i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 177, poz. 1729); zbadanie tego zagadnienia miało ścisły związek z odpowiedzialnością obwinionego za wykroczenie (zob. wyrok SN z 23 kwietnia 2008 r., III KK 445/07, LEX nr 393935).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, stwierdzając, że doszło do uchybień wskazanych przez autora kasacji, uchylił zaskarżony wyrok. Ponieważ od daty popełnienia czynów upłynęły już ponad 2 lata, ich karalność z uwagi na przedawnienie ustała, co sprawiło, że orzeczenie następcze przybrało postać umorzenia postępowania (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.). Nie miało tu zastosowania rozwiązanie z art. 45 § 2 k.w., bo w dniu uchylenia wyroku okres przedawnienia karalności wykroczeń już upłynął (zob. uchwała 7 sędziów SN z 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, z. 7-8, poz. 49).

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 2 k.p.w.